

Arrest

nr. 150153 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2015 tot teruggrijping (bijlage 11) alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2015 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat P. TSHIMPANGILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2015 wordt de verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa.

Op 2 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster op 2 augustus 2015, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar Brussel te reizen.

Betrokkene legt ik kader hiervan een “programma touristique” voor doch van de inhoud heeft zij geen enkele notie.

Betrokkene kan, buiten haar programma, geen enkele andere referentie voorleggen of meegeven inzake haar toeristisch verblijf.

Zij legt een hotelreservatie voor tot 30.08.2015 en verklaart deze volledig betaald te hebben, zij weet niet hoeveel of hoe. Na contact met het hotel blijkt er slechts voor 1 nacht betaald te zijn.

Verder verklaart zij in België niemand te kennen doch biedt er zich een koppel aan om betrokkene op te halen.

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: reservaties, reisgids gegevens contactpersonen.”

Op 2 augustus 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Ook deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 augustus 2015. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

Op 2 augustus 2015 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn

arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat de beslissing tot nietigverklaring van het visum betreft

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum.

De Raad treedt de verweerder bij waar hij aangeeft dat de beslissing van 2 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum niet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als volgt bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrivingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben, waarvan de tenuitvoerlegging bovendien imminent is.

De advocaat van de verzoekster stelt ter terechtzitting dat de beslissing tot nietigverklaring van het visum samenhangt met de beslissing tot terugdriving zodat zij hetzelfde lot dient te volgen. Dienaangaande merkt de Raad op dat het gegeven dat deze twee beslissingen een zekere vorm van samenhang vertonen nog niet impliceert dat het daarom is toegelaten dat middels éénzelfde verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingesteld tegen beide beslissingen. Artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet immers in duidelijke bewoordingen dat de vreemdeling die het voorwerp is van een “*verwijderings- of terugdrivingsmaatregel*” waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, de schorsing van de tenuitvoerlegging kan vorderen van “*deze maatregel*”. Het strookt dan ook niet met de duidelijke bewoordingen van de wet dat een vordering tot schorsing volgens de bijzondere procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing die niet als een verwijderings- of een terugdrivingsmaatregel kwalificeert door het loutere gegeven dat een verzoekende partij, door het indienen van één enkel verzoekschrift, deze vordering samen met een vordering tegen een (verwijderings- of) terugdrivingsmaatregel aanhangig maakt.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum maakt, anders dan de eerste bestreden beslissing die onmiskenbaar een terugdrivingsmaatregel is, op zich geen verwijderings- noch terugdrivingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering wat de eerst genoemde beslissing betreft niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekster een enig middel opwerpt, waarbij zij echter enkel de wettigheid van de beslissing tot terugdriving betwist. Bij gebrek aan een ontvankelijk middel

dat tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum wordt aangevoerd, is de vordering wat deze beslissing betreft hoe dan ook onontvankelijk.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt dan ook aangenomen.

De onderhavige vordering is niet ontvankelijk in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing van 2 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum en zij dient wat deze beslissing betreft te worden verworpen.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot terugnrijving

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van “het principe van behoorlijk bestuur”, waaronder het vertrouwensbeginsel, “*violation du principe des droits acquis*” (beginsel van verworven rechten), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, “*violation de l’emploi des langues en matières administratives*” (het gebruik der talen in bestuurszaken) en van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

4.3.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que ;

Attendu que la décision attaquée est motivé comme suit :

Article 3, alinéa 1er 3° : s'il ne peut présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé....

ALORS QUE ;

La décision querellée est prise en violation principes de bonne administration en ce compris celui de légitime confiance

Il échet de constater que la partie adverse ne tient pas compte du fait que la partie requérante est titulaire d'un visa et qu'elle a un passeport valable.

Que pour l'obtention dudit visa, les autorités belges ont dû vérifier si la partie requérante justifiait le but et les conditions de voyage ;

Il échet de rappeler les termes des articles 5 et 15 de la convention de schengen qui définissent les conditions d'octroi d'un visa pour un court séjour :

Article 5

1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après:

a) posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière, déterminés par le Comité Exécutif;

b) être en possession d'un visa valable si celui-ci est requis;

c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission;

e) ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties Contractantes.

2. L'entrée sur les territoires des Parties Contractantes doit être refusée à l'étranger qui ne remplit pas l'ensemble de ces conditions, sauf si une Partie Contractante estime nécessaire de déroger à ce principe pour des motifs humanitaires ou d'intérêt national ou en raison d'obligations internationales. En ce cas, l'admission sera limitée au territoire de la Partie Contractante concernée qui devra en avertir les autres Parties Contractantes.

Ces règles ne font pas obstacle à l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile ni de celles de l'article 18.

3. Est admis en transit l'étranger titulaire d'une autorisation de séjour ou d'un visa de retour délivrés par l'une des Parties Contractantes ou, si nécessaire, de ces deux documents, sauf s'il figure sur la liste de signalement nationale de la Partie Contractante aux frontières extérieures de laquelle il se présente.

Il échet de constater que la partie adverse ne tient pas compte du fait que la partie requérante est titulaire d'un visa et qu'elle a un passeport valable.

Que pour l'obtention dudit visa, les autorités belges ont dû vérifier si la partie requérante justifiait le but et les conditions de voyage ;

Que le règlement CE n°810/2009 instituant le code communautaire visa relève ce qui suit en son article 32 :

Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé:

a) si le demandeur:

i) présente un document de voyage faux ou falsifié,
ii) ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,
iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens,
iv) a déjà séjourné sur le territoire des États membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée,
v) fait l'objet d'un signalement diffusé dans le SIS aux fins d'un refus d'admission, FR 15.9.2009 Journal officiel de l'Union européenne L 243/pas lieu à la perception d'un droit.....
vi) est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure ou la santé publique, au sens de l'article 2, point 19, du code frontières Schengen, ou pour les relations internationales de l'un des États membres, et, en particulier, qu'il a fait l'objet, pour ces mêmes motifs, d'un signalement dans les bases de données nationales des États membres aux fins de non-admission, ou
vii) s'il y a lieu, n'apporte pas la preuve qu'il dispose d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide;
ou
b) s'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur ou sur sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé. 2. La décision de refus et

Force est de constater que pour délivrer le visa, les autorités Belges ont dû vérifier la justification de l'objet et les conditions du voyage ;

Que ce faisant, la partie adverse remet en cause l'examen minutieux fait par elle-même en vue d'octroyer le visa ;

Que les deux décisions contradictoires, à savoir d'une part l'obtention du visa (objet et conditions de voyage justifiées) et la décision de refoulement (même objet et même condition de voyage non justifiées) entre les agents de la partie adverse qui vérifient l'objet et les conditions de voyage, et la police fédérale à Zaventem qui fait un examen sommaire de l'objet et conditions de voyage.

La partie adverse opte pour le constat de la police fédérale alors qu'elle-même a octroyé ledit visa sur base des documents probants déposés par la partie requérante qui justifient l'objet du Voyage ;

Que cette décision est contraire aux principes de la bonne administration en ce que la partie adverse remet en cause sa propre décision sur base des mêmes éléments , à savoir le but du voyage en tenant compte que le premier examen (octroi du visa) a été faite minutieusement mais décision de refoulement (examen sommaire par la police fédérale).

Que cette décision est prise en violation du principe de la légitime confiance en ce l'octroi du visa crée en la partie requérante une expectation légitime de pouvoir séjourner dans l'espace Schengen ;

Qu'en outre, il faut signaler que l'interrogatoire à l'aéroport s'est déroulé en français, une langue que la requérante ne maîtrise pas très bien ;

Qu'il est en principe requis, dans ce genre de situation la présence d'un interprète afin de bien cerner les déclarations de la requérante ;

Que la partie adverse a failli à cette obligation et c'est ce qui a entre autres, occasionné que la requérante n'avait pas très bien compris et répondu à certaines des interrogations de la police ;

Que cette décision contradictoire viole les principes de bonne administration ;

ALORS QUE ;

Attendu qu'en vertu l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15 décembre 1980 doivent être motivées ;

Attendu que motiver une décision, c'est expliquer, c'est exposer les raisonnements de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement, c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse ; que le but de cette règle est non seulement de contraindre l'administration à se justifier envers l'administré mais, également par la même, de l'astreindre à fournir au Juge une base solide à son contrôle de légalité (D.Lagasse, loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, JT, 1991, page 737) ;

L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ;

Force est constater que la partie adverse se borne sur des considérations n'ayant aucune incidence sur l'objet et les conditions du voyage pour refuser l'accès au territoire à la partie requérante ;

Que la partie adverse se base sur des détails non pertinents pour justifier le refus d'accès ;

Qu'elle soutient que l'objet du voyage est douteux puisque la requérante n'as pas connaissance des détails de son voyage touristique et qu'elle n'aurait payé qu'un jour à l'hôtel alors qu'elle avait fait la réservation pour un mois ;

Qu'à ce propos, il faut de prime à bord dire qu'il n'est pas obligatoire pour visiter un pays d'avoir en tête la connaissance de tous les lieux que l'on est censé visiter ;

Que l'on peut simplement se procurer des brochures des lieux touristiques et de les avoirs sur soi au moment de son arrivée dans ce pays ;

Que la plupart des voyageurs arrivent dans un pays et se procurent sur place la brochure touristique sur les lieux qu'ils doivent visiter ;

Généralement dans les hôtels et à l'aéroport, il y a un bureau d'informations touristiques qui sert justement à orienter les voyageurs qui viennent d'arrivé sur les lieux qu'ils pourront visiter lors de leur séjour ;

Qu'exiger à la requérante de disposer des folders ou des brochures à son arrivé en Belgique ou d'avoir le programme touristique en tête relève d'un excès de pouvoir d'autant plus que la loi se limite à indiquer qu'il faut justifier l'objet et les conditions de son voyage ;

Que par ailleurs, le fait que la requérante ait payé pour un seul jour alors qu'il avait fait la réservation d'hôtel pour un mois ne restreint en rien son droit de séjour en Belgique ;

En effet, il arrive quelques fois qu'un client qui arrive pour la première fois dans un hôtel qu'il ne connaît pas encore ne paye que pour une nuit, quitte à ce que les conditions d'accueil lui soient satisfaisantes pour qu'il confirme sa réservation ;

Qu'au cas contraire, il passe cette seule nuit pour laquelle il avait payé et le lendemain il s'en va à la quête de meilleures conditions dans un autre hôtel, que donc la partie adverse ne peut non plus soulever cet argument pour justifier sa décision ;

Qu'en toute état de cause, la partie adverse n'indique pas pourquoi elle considère que le manque de connaissance de sites touristiques à visiter en tête implique que le requérant ne justifie pas l'objet de son voyage ;

En outre concernant le fait que la requérante a déclaré qu'elle connaissait personne en Belgique et que deux personnes sont venues l'accueillir à l'aéroport, il n'a pas de contradiction puisque la personne qui l'attendait à l'extérieur n'est que sa mère qui ne vit pas en Belgique et un ami de sa mère ;

Sa mère venait également d'arriver en Belgique le même jour et par conséquent, elle ne vit pas en Belgique.

Il est tout à fait normal que la requérante déclare ne pas connaître des personnes en Belgique ;

Que ceci équivaut à une absence de motivation ;

Alors que ;

La décision querellée est prise en violation de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 5 et 15 de la convention de Schengen

Qu'il convient de rappeler de la partie adverse a pris sa décision sur base de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui prend elle-même les conditions énumérées par l'article 5 de la convention de Schengen ;

Que s'il est vrai que les dispositions précitées permettent le refoulement d'un étranger lors du premier franchissement de la frontière des états de Schengen s'il ne remplit pas les conditions justifiant l'objet et les conditions du voyage,

Il convient de souligner :

Lorsque l'étranger se présente aux contrôles, la police aux frontières peut aussi exercer dans le cadre de l'article son pouvoir d'appréciation sur les motifs de la venue : le motif du voyage est-il identique à celui que la personne avait mentionné lors de sa demande de visa, l'adresse indiquée est-elle réelle, l'étranger voyage-t-il bien dans un but professionnel ? Si le refus d'entrée est notifié à l'intéressé, il peut être renvoyé vers son pays d'origine ou vers le pays par lequel il a transité.

Qu'il ressort clairement des travaux préparatoires de la convention de Schengen, que le but de cette disposition est de vérifier si l'objet du voyage que l'étranger justifie lors de son contrôle à l'aéroport correspond à celui dont il a justifié lors de sa demande de visa ;

Qu'à partir du moment où la requérante a justifié son voyage pour des raisons touristiques à l'ambassade belge du Congo, il convenait d'examiner si le but du voyage correspondait à ses propres déclarations lors de la demande de Visa,

Qu'en se bornant de refuser l'entrée à la partie requérante alors qu'elle a déclarée qu'elle venait en Belgique pour des raisons touristiques, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et viole le prescrit de l'article 3 de la loi ;"

4.3.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het middel is onontvankelijk voor zover opgeworpen wordt "*Violation de l'emploi des langues en matières administratives*" aangezien in het verzoekschrift niet wordt toegelicht op welke wijze dit geschonden wordt door de bestreden beslissing en er evenmin een duidelijke wettelijke bepaling wordt aangevoerd ter zake. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 2 en de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM van de vreemdelingenwet, die nergens in het verzoekschrift concreet worden geduid. Voorts is de Raad geen "*principe des droits acquis*" bekend.

In de mate dat de verzoekster zich in het algemeen, en dus los van de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, zou wensen te beroepen op een schending van het "*principe van goed bestuur*" merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig beginsel van behoorlijk bestuur maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Ook in dit kader ontbreekt dus een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel.

Deze middelenonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

4.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent en begrijpt, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht. Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoekster naar voor brengt, kan worden opgemaakt dat zij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Teneinde de aangevoerd schending van de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel te onderzoeken, moeten de motieven van de bestreden teruggrijpingsmaatregel worden afgetoetst aan de voorliggende gegevens en aan de op de beslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

De eerste bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde”.*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande en zoals ook de verzoekster in het voorliggende verzoekschrift lijkt aan te geven, overigens worden gelezen in het licht van de bepalingen van de Schengengrenscode. Uit artikel 7 van de Schengengrenscode blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Waar de verzoekster dienaangaande een andere mening is toegedaan, toont zij dan ook *prima facie* geen schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of van het vertrouwensbeginsel.

4.3.2.5. Verder wijst de Raad er op dat de eerste bestreden beslissing, genomen in toepassing van artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet, berust op de volgende feitelijke overwegingen:

“Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar Brussel te reizen.

Betrokkene legt ik kader hiervan een “programme touristique” voor doch van de inhoud heeft zij geen enkele notie.

Betrokkene kan, buiten haar programma, geen enkele andere referentie voorleggen of meegeven inzake haar toeristisch verblijf.

Zij legt een hotelreservatie voor tot 30.08.2015 en verklaart deze volledig betaald te hebben, zij weet niet hoeveel of hoe. Na contact met het hotel blijkt er slechts voor 1 nacht betaald te zijn.

Verder verklaart zij in België niemand te kennen doch biedt er zich een koppel aan om betrokkene op te halen.

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: reservaties, reisgids gegevens contactpersonen.”

Waar de verzoekster thans naar voor brengt dat haar ondervraging op de luchthaven in het Frans verliep terwijl zij die taal niet goed machtig is waardoor zij de vragen van de politie niet goed begrepen heeft en niet goed geantwoord heeft, merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen waarmee zij de bovenstaande vaststellingen – die zij in wezen niet betwist – niet kan weerleggen. Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens niet dat de verzoekster op enig moment aan de politie te Brussel Nationaal melding heeft gemaakt van taalkundige problemen of dat zij gevraagd heeft om een tolk te voorzien. Bovendien blijkt dat de verzoekster tijdens haar ondervraging stukken voorlegt die volledig in de Franse taal zijn opgesteld, zoals haar hotelreservatie en het *“programme touristique”* dat haar naam draagt. De loutere bewering dat zij het Frans niet goed machtig is, kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen.

4.3.2.6. De verzoekster betoogt voorts dat de gemachtigde zich baseert op details die niet pertinent zijn om haar de toegang te weigeren. Aangaande het motief dat haar reisdoel onduidelijk is omdat zij geen kennis heeft van de details van haar toeristisch bezoek en omdat zij slechts had betaald voor één nacht hotel terwijl zij een reservatie had voor een maand, stelt de verzoekster dat het niet verplicht is om alle plaatsen die men wil bezoeken uit het hoofd te kennen en dat men gewoonweg, zoals de meeste reizigers doen, brochures kan bekomen eens men in het land is aangekomen bijvoorbeeld op de luchthaven waar een toeristisch bureau aanwezig is. Het gegeven dat zij maar voor één hotelovernachting heeft betaald zou niet voldoende zijn om haar het verblijf in België te weigeren. De verzoekster geeft aan dat het soms gebeurt dat een hotelgast aankomt in het hotel dat hij niet kent en dat hij maar voor één nacht betaalt terwijl hij de volgende dag vertrekt omdat het hotel niet aan zijn verwachtingen voldoet en hij een ander hotel zoekt.

Diengaande stelt de Raad vast dat de verzoekster haar verklaringen ten overstaan van de inspecteur van de politie en de daaruit gebleken onwetendheden achteraf tracht te vergoelijken. Het valt echter op dat de verzoekster zich beperkt tot zeer generaliserende en hypothetische beweringen als zouden reizigers soms zus en zo handelen en zouden zij vaak hun toeristische informatie verschaffen eens zij na in het land te zijn aangekomen. Het gaat er te dezen echter niet om wat de meeste of sommige reizigers of hotelgasten al dan niet doen of zouden kunnen doen, maar om de vraag of de vaststellingen van de gemachtigde correct zijn en of zij - in hun globaliteit – in redelijkheid kunnen volstaan om te besluiten dat de verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en ook haar verblijfsomstandigheden kunnen staven derwijze dat zij met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan worden teruggedreven. De Raad is van oordeel dat de bestreden verwijderingsmaatregel in het voorliggende geval op het eerste gezicht genoegzaam steunt op de correcte (en bovendien op zich niet betwiste) vaststellingen dat de verzoekster een *“programme touristique”* voorlegt waarvan zij inhoudelijk echter geen enkele notie heeft, dat zij naast dit programma geen enkele referentie kan meegeven inzake haar toeristisch verblijf en dat zij verklaart haar hotelreservatie tot 30 augustus 2015 volledig te hebben betaald terwijl na contactname met het hotel slechts voor één nacht betaald blijkt te zijn terwijl zij ook niet blijkt te weten hoe of hoeveel zij voor haar hotelreservatie heeft betaald. Deze vaststellingen vinden steun in het voorliggende politieverlag van 2 augustus 2015 en gelet op de boven genoemde anomalieën in verzoeksters verklaringen en de grote

onwetendheid die zij vertoont omtrent haar toeristische doeleinden kan op het eerste gezicht niet worden besloten dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeksters kritiek omtrent de bijkomende motivering dat zij “*veder*” verklaart niemand in België te kennen terwijl zich een koppel aanbiedt om haar op te halen, is niet dienstig. Immers blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het niet om een dragend motief gaat. Bovendien beperkt de verzoekster zich wederom tot loutere en blote beweringen als zou het haar moeder en diens vriend zijn geweest die haar kwamen ophalen en zouden zij ook net die dag zijn toegekomen. De verzoekster brengt echter geen enkel concreet element aan die deze bewering kan ondersteunen. Dergelijke loutere beweringen achteraf kunnen de wettigheid van de bestreden beslissing tot terugnijving dan ook niet in het gedrang brengen.

Het betoog van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Er kan op het eerste gezicht evenmin worden aangenomen dat op incorrecte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht is *prima facie* niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout evenmin.

4.2.3.7. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

4.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van 2 augustus 2015 tot terugnijving te verwerpen.

4.6. De vordering dient bijgevolg, in zijn geheel, te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr.A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE